

Eines

written by Ferran Planell | 14 de maig de 2021

Em sembla recordar que un dia ja [us vaig parlar](#) de la conveniència de llegir els manuals i de les conseqüències que pot comportar no fer-ho. I ho vaig fer cercant la similitud –pel que fa a les conseqüències– de no llegir els programes electorals.

Avui va d'eines. Res m'ha lliurat, com ésser humà, de no caure en la temptació dels vicis. És quelcom indefugible i es pot dur més amagat o amb més naturalitat, però estic convençut que ningú se n'escapa. Alguns els he erradicat, com el de fumar. Altres, però, perseveren i s'entesten a acompanyar-me en el meu dia a dia. Un n'és la compra compulsiva.

No, no de qualsevol cosa, per sort. Tan sols quan d'eines es tracta. N'hi ha algunes que, per manca de no dur cap instrucció aparellada, no sé ni per a què serveixen; però estic content de tenir-les. Ara tampoc us penseu que en tinc la casa plena, perquè no és pas així. Sortosament, quan anem a comprar, la dona em vigila de prop i quan n'agafo alguna, amb bon criteri sempre me'n fa desistir amb aquella pregunta per a la qual no tinc mai resposta: I això per a què ho vols?

A voltes quan hi penso –en aquest vici concret, que no pas en altres– em sorrenc a mi mateix. Perquè no acabo d'entendre què és el que m'hi aboca. De fet, no m'he lliurat mai amb passió a les feines del bricolatge. Més aviat les evito. Dit més planer, no en tinc fal·lera. Fins i tot, per no tenir, ni les tinc ordenades –les eines. No sé mai on són, és clar que d'això sempre n'acabo donant la culpa als altres que de ben segur són els qui me les remenen i escampen pels racons més inversemblants de la casa.

El que sí que soc és un acèrrim defensor d'aquella màxima que diu que “cada feina requereix la seva eina”. Defensar aquesta

premissa em permet acabar no fent allò que domèsticament se'm reclama, en argumentar no disposar de l'eina adient. No perdo mai l'esperança que amb aquesta tàctica, el pròxim cop que anem a comprar, la dona em deixarà que me'n proveeixi d'alguna més.

Potser en el fons m'assemblo una mica als nostres polítics, que per molt ben proveïts que estiguin, no acaben de trobar mai les eines per tirar el país endavant i en segueixen demanant de noves, no trobeu?